

се отправи към стаята на жена си, за да ѝ каже радостната вест. Но стаята бе празна. Зоя си бе отишла. Калоян смутено изпрати гостите до предверието и отиде в спалнята. В полумрака на стаята най-напред той не можа нищо да забележи. След това полека-лека различи върху леглото някаква неподвижна фигура.

- Болна ли ^исе, Целгубо? - попита изплашено той и се отправи към нея.

Но тя не отговори. Царят се опита да я улови за ръката, но тя сърдито я дръпна. Той пусна ръката ѝ, въздъхна и излезе. В душата му залезе радостната светлина, която цял го изгаряше. Парлива болка сгърчи ръцете му в гневен трепет. Не, той нямаше никога да се разбере с Целгуба. И едновременно яд и жал го обхвана към това буйно, неукротимо дете, което обичаша само лова, соколите, кучетата, едрите елмази и козаните златни гривни.

Каква грешка, каква грешка... - щъпнеше тихо сърцето му... - ти не трябваше вече да се жениш, Иваница. Твоят живот е обречен на друго, твоят живот е отреден за друго. А тази жена не те разбира...

Късни съжаления свиха сърцето му и той седна сам и не-
частен ^и пред широката маса, на която едно време братята му бяха писали ^{ла}златопечатните си слова. Дълбоки бръчки браздяха хубавото му чело, тъмен облак засени лицето му.

Мръкна съвсем. В стаята тихо ^{на}женикна един столник и попита дали да донесе светлина. Иваница трепна, прекара ръка по челото си и каза:

- Добре. А сега, вървете, доведете Мария. Хайде...

Той стана, отиде до разтворения прозорец и се загледа навън.

Чувствуваше се самотен и нещастен. Откак майка му беше